

יוסף משפט נר מצוה

בו א מיי פ'ג מה'ל טומאת אוכלין הלכה ד:

בז ב מיי פ'יז מה'ל נבטרים הלכה ז סמנ עשין קמה קמו טו"שע י"ד סימן שנה סעף י כהנסי'ה: כח ב מיי ג'ש הלכה ד טו"שע שס סעף י: כח ב מיי פ"ה מה'ל טומאת הלכה א טור ש"ע א"ש סימן כח סעף גל:

שיטה מקובצת

א ור' אלעזר וכו'צ"ל לקמן בסמוך:
ב חבת רבי נחמק:
ג איתיביה אביי לא:
ד ספרא חזקוני תרגומה:
ה אמינא הואיל ועריפה במקום:
ו מדרתי דבי לוי:
ז שמעון איבעית אימא ר' שמעון לפחת מיתה ואיבעית אימא ר' יהודה אפסידא דביני ביני:
ח שלשים ובחשש היא כו' שלשים ובחשש קמ"ל:
ט אלא כששחטו אות ב נחמק:
י ור"א דאמאי לא בעני הכשר:
יא דמו ולא לגופיה:
יב חבת הוא נחמק:
יג פליגי לעיל רבנן:
יד החשיב עליה משום:
טו מילתא היא לאחתי:
טז אביי לרבה דאמר:
יז השכירה ומכרו לאחורין:
יח בדמפרש בהאי פירקא:
יט שמעון ורש"י לאחורין:
כ דרשמי' א נמי:
כא חתה הס"ד מהי"ד ובחשש סלע"ע:
כב שהשוחט את העורב:
כג דשחיטתו היא מחשבתו:
כד ותימה הוא שפירש דרם נחירה מכשיר לעלמא דמאיח טעם מכשיר כיון כו' שחטיה דרם חללים:
כה באדם. עיין תוס' חולין (ק"ז לה ט"ז):
כו הדין כל כ"ד עופות חוץ ממנור ויש בכלם סימני טהרה כדמוכה:
כז היא כלל וכנחרו:
כח כשמועין ת"ק ולא:

רבינו גרשום

לטמא טומאת אוכלין לדברי הכל:
אלא הכא כבאי עסקין:
דאמאי לא מטמא טומאת אוכלין לרבי שמעון ששחטו להאי פטר חמור להתלמד בו הלכות שחיטה ולא לשם אכילה והשתא האי שחיטה להתלמד גרידא היא מעריפה ומשחיטה סתם הלך קסבר רבי שמעון דאניו מטמא טומאת אוכלין ורבנן כברי דחשיבתו כיון שלוש שחיטה בעלמא איכור:
ובפליגותא.
דלעולם רבי אלעזר דמיסלגי ר שמעון ורבנן דהניא אמר רבי יוסי וכו'
הא ר' אלעזר הינו נתנא קמא אלא לאו איסורו חישובו איכא בינייהו.
האי איסורו חישובו לא הוי כאיסורו חישובו לעיל דא"כ דיהיני הוא קשיא לרבא דאמר דכולי עלמא לא אמרינן איסורו חישובו אלא הא איסורו חישובו שחיטה להתלמד דלאו שחיטה מעליא היא לשום אכילה קרי איסור:
נתנא קמא סבר דמו מכשיר לעלמא.
לשרא כל אוכלין איך נגע בהו שרץ מוכשרין חן לטמא אפילו בלא מחשבה אבל לגופיה לבשר עורב אע"ג דהוא הוי מוכשר דמרי לא מטמא אלא במחשבה דלא אמרינן

שהשוחט יט עורב אֶהְתֵּלֶמֶד דמו מכשיר. פירש הקונט' אס נפל על הורעים וכ"ש אס שחטו שחיטה גמורה דמו מכשיר אפילו לגופיה דשחיטתו יט מחשבתו ואס נחרו ולא שחטו מו לא פליג ר' אלעזר דודאי לעלמא מכשיר דמו ולא לגופיה דלחיו גופיה לא מקבל טומאה בלא מחשבה עכ"ל^[דרושה]
ו**תימה יז** ט פירש דרם נחירה מכשיר לעלמא דמה טעם יכשיר כיון דלא הוי דם שחיטה ודם חללים לא שייך בזהמה אלא בזהס יט:
שאני עורב הוא"ל ויש בו סימני טהרה. הוא הדין יט כ"ד עופות חוץ ממנר כדמוכה פרק אלו טרפות (חולין סא):
מאי איריא אֶהְתֵּלֶמֶד אפי' להתעסק. פירוש ואפי' נחרו נמי ולהתעסק נמי לאו שחיטה היא יט וכנחרו דמי ואע"ג דלא לא היה הוכשר בדם שחיטה מ"מ פריך כיון דלא אחי לשמשועין דדם שחיטה מכשיר דהא כבר לשמועין יט ולא צא לשמועין אלא דלין לרין מחשבה הואיל ויש בו סימני טהרה זה היה יכול לשמועין בלא שחיטה:

מכשיר יאופי' לגופיה נמי לא בעי מחשבה ממאי דילמא טעמא דר' אלעזר התם דשאני עורב הואיל ויש בו סימני טהרה ומגל' דסימני טהרה מילתא היא דקתני עלה דההיא א"ר שמעון מה טעם הואיל ויש בו סימני טהרה וכי תימא אי משום סימני טהרה מאי איריא להתלמד אפי' להתעסק נמי אין הכי נמי ומשום נימוס איתיביה ג בלא רצה לפדותו עורפו בקופיץ מאחוריו וקוברו ואסור בהנאה דברי רבי יהודה ורבי שמעון מתיר אימא ומחיים אסור בהנאה ור"ש מתיר והא מרסיפא מחיים הוי רישא לאו מחיים דקתני סיפא לא ימיתנו לא בקנה ולא במגל' ולא בקרדום ולא במגירה ולא יכניסנו לחדר וינעול דלת לפניו בשביל שימות ואסור בגיזה ועבודה דברי רבי יהודה ורבי שמעון מתיר רישא וסיפא מחיים רישא יבהנאת דמיו סיפא בהנאת גופו וצריכא דאי תנא הנאת דמיו בההוא קא שרי רבי שמעון אבל בהנאת גופו אימא מודה ליה לרבי יהודה ואי תנא בהנאת גופו בההיא קאסר רבי יהודה אבל בהנאת דמיו אימא מודה לרבי שמעון צריכא וכן אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח מודה רבי שמעון לאחר עריפה שהוא אסור ואמר רב נחמן מנא אמינא לה דתניא י וערפתו נאמר כאן עריפה ונאמר להלן י עריפה מה רבי שמעון היא א"ל רב ששת ספרא ז חבריך תרגומה לעולם רבי יהודה ואיצטריך סלקא דעתך אמינא י עריפה במקום פרייה עומדת מה פרייה מתרת אף עריפה מתרת קמ"ל אמר רב נחמן מנא אמינא לה מדרתי י לוי הוא הפסיד ממונו של כהן לפיכך יופסד ממונו מני אילימא רבי יהודה הא מיפסד וקאי אלא לאו רבי שמעון היא איבעית אימא רבי יהודה ואיבעית אימא רבי שמעון י איבעית אימא רבי יהודה אפסידא דביני ביני ואיבעית אימא רבי שמעון לפחת מיתה וכן אמר ריש לקיש מודה רבי שמעון לאחר עריפה שהוא אסור ורבי יוחנן ואי תימא רבי אלעזר אמר עדיין היא מחלוקת איכא דמתני לה להא דרב נחמן אהא י המקדש יבפטר חמור אינה מקודשת לימא מתני' דלא כרבי שמעון אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח לאחר עריפה ודברי הכל איכא דאמרי הא מני לא רבי יהודה ולא רבי שמעון אי רבי שמעון תיקדש בכוליה אי רבי יהודה תיקדש בהך דביני ביני אמר רבה בר אבוח אמר רב לעולם רבי יהודה וכגון שאינו שוה אלא שקל וסבר לה כרבי יוסי בר יהודה דתניא י תפדה תפדה א^[דרפדה] מיד תפדה כל שהוא רבי יוסי בר יהודה אומר אין פרייה פחותה משקל אמר מר תפדה תפדה [תפדה] מיד תפדה ^ז כל שהוא פשיטא איצטריך סד"א הואיל ואיתקש לבכור אדם מה בכור אדם אחר שלשים י וחמש האי נמי אחר שלשים וחמש קמ"ל תפדה מיד תפדה כל שהוא רבי יוסי בר יהודה אומר אין פרייה פחותה משקל ממה נפשך אי מקיש לבכור אדם חמש ליבעי ואי לא מקיש שקל מנא ליה לעולם לא מקיש אמר רבא אמר קרא יוכל ערכך יהיה בשקל הקדש י כל ערכין שאתה מעריך לא יהו פחותין משקל ורבנן ההוא בהשג

פריך ליה גשה צר דנקא והשתא מפסיד הכל:
אינעים אימא ר' שמעון. ואפילו הכי צהנא לא מיתסר ומאי אפסיד ממונו לפחת מיתה מה שמיטה פחתתו דמחיים הוה שוה מנה ולאחר מיתה אינה שוה אלא דינר להאכילו לכלצו:
לפא דרצ נחמן. דלמר לעיל מודה ר' שמעון לאחר עריפה:
סיקש צנוליס. דהא כוליה שרי צהנאה:
שאני שוה אלא שקל י סלע דהשתא ליכא ציני ציני דהסוה שוה דיהצין לכהן תומיה צעי למיחוי שוה שקל:
ספדה ספדה. מרי זמני כמיז ופטר חמור תפדה גשה (שמות יג):
מיד. אפי' צנור שלשים:
איפקש לצבור אדם. דכתיב (צמדנר יח) ”וְכָל צִבּוּר הָאָדָם וְכָל צִבּוּר הָאֲדָמָה שְׁלֵשִׁים צֵעִי לַמִּיתָה: אֵף כֹּה־נָאן לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם וַחֲמֵשָׁה סָלְעִים צֵעִי לַמִּיתָה: בְּהִשָּׁג” לאחר שלשים יום ופדיו מנן חדש תפדה יססילא וחמשה סלעים צעי למיתב:

דשחיטה דאיסורו חישובו:
ואתא ר' אלעזר למימר דם שחיטה בין דשחיטה גמורה בין דשחיטה להתלמד לעולם מכשיר דאפילו לגופו לא בעי מחשבה אחתריה אלא אסורו שחיטה להתלמד נמי חישובו ורבנן דסברי בפטר חמור (לא) מטמא סברי לה כו' אלעזר ור' שמעון דאמר בפטר חמור לא מטמא סבר לה כותנא קמא דשחיטה להתלמד לא חישובו לטומאה ויהיני בפלוגתא:
ממאי דלמא לעולם לא מצין למימר דרבנן כו' אלעזר דטעמא דר' אלעזר אמאי קאמר לעולם דם שחיטה מכשיר דאפי' להתלמד דלמא שאני עורב דעורב קסבר הכי משום דיש בו סימן טהור כדאמרינן בשחיטת חולין לרבות עורב עמקי דיש לו זפק אבל בפטר חמור דלית ליה סימן טהרה לעולם לא סבירא ליה דשחיטה להתלמד חישובו ואכתי רבנן כמאן סבירא להו לא כו' אלעזר ולא כנימוס:
ומגל' דסימן טהרה מילתא היא.
דקאמרינן דלמא טעמא דר' אלעזר דשאני עורב וכו' דקתני עלה דההיא ברייתא.
א"י שמעון כו'.
וכי תימא אי טעמא משום סימן טהרה מאי אריי לר' אלעזר דנקט שוחט להתלמד לימא אפילו שוחט להתעסק דלהתעסק גריע טפי מלהתלמד ולהתעסק היינו כגון שנחנכו לחתוך שום דבר אחר ושחט העור בלא מתכוין ואפילו הכי פשעמן לן דרם שחיטה מכל מקום לעולם מכשיר הואיל דיש בו סימן טהור ואמאי נקט להתלמד:
אין הכי נמי.
כלומר לא ר' אלעזר הוא הדין דשחיטה להתעסק נמי לעולם מכשיר הואיל ויש בו סימן טהרה ואמאי נקט להתלמד משום נימוס דלניטוס אי שחט להתלמד דמיו מכשיר אבל להתעסק אין דמיו מכשיר דלא חשוי ביה לה שחיטה ואכתי לא מצית לאקומי טעמא דר' שמעון ורבנן בפלוגתא דנימוס ור' אלעזר דאמרינן דלמא שאני עורב כו' אלא בעל כרחך איבעי לן לאקומיה דבעריפה משם פליגי לעולם כדריבה דאמר מודה ר' שמעון דלאחר עריפה אסור ושענייהו דרבנן דאמרי מטמא טומאת אוכלין משום דעריפתו חישובו ור' שמעון סבר אע"ג דעריפתו חישובו כיון דקסבר דלאחר עריפה אסורה

יו

הלוקח עובר חמורו

פרק ראשון בכורות

הכא צמאי עסקינן כגון ששחטו. לפטר חמור ואי דשחיטה לסס שחיטה גמורה אפי' לר' שמעון הויא מחשבה ומטמא אלא יט בשחטו ע"מ להתלמד צו הלכות שחיטה ובהך פליגי דרבנן כצרי הך שחיטה גמורה מעלייתא דלמרינן צהעור משיא לה אוכל כשחיטה והרוטצ (חולין קח):
השוחט צהמהא יא לעובד כוכבים כו' כדפרישית לעילי ור"ש סבר הך שחיטה לאו מעלייתא היא ולא הויא מחשבה וצפלוגתא דנימוס ור"א י:
דמו מכשיר. אס נפל על הורעים וכל שכן אס שחטו שחיטה גמורה דמו מכשיר אפילו לגופיה דשחיטתו הויא מחשבתו ואי נחרו ולא שחטו מו לא הוה פליג צה רצי אלעזר דודאי לעלמא הוא דמכשיר דמו יט ולא לגופיה דלחיו גופיה לא מקבל טומאה בלא מחשבה:
אלא לאו איסורו חישוני. יט הוא דליכא צצדי שחיטה כה"ג איכא צינייהו:
לעלמא. אס נפל על הזרעים אצל לגופיה צעי מחשבה דלסורו חישווצ גרידא לא אמרינן והך שחיטה לא חשיבא לשווייה אוכל:
ואפי' לגופיה לא צעי מחשבה. דהך שחיטה משיא' לה אוכל וצחאי נמי פליגי יט רצנן כו' אלעזר ורבי שמעון כנימוס:
סואיל ויש צו סימני טהרה. כדלמר צאלו טריפות (חולין סא):
משום הכי הוי אוכלא אצל לגבי פטר חמור דלית ליה סימני טהרה אי לאו דחשיב יט יז משום הך שחיטה לא מטמו ליה רצנן ור' שמעון אע"ג דחשיב עליה פליגי משום דלסור צהנאה לאחר עריפה כדרי':
ומגל' דסימני טהרה מילתאפט י לאחתי

לידי טומאה דקתני עלה צצרייתא דלעיל יט ע"ה] צבלת צהמה טהורה כו':
אפי' לסתעסק. דמתכוין לחתוך דצר אחר דלאו לשחיטה איכיון:
אין הכי נמי ומשום נימוס. להודיע כמו דלע"ג דשחטו להתלמד צו דהוי שחיטה חשוכה טפי מלהתעסק אפ"ה לחיו חשוכה לא מטמא ליה נימוס:
איסיצו. יא אפי' יט להרצא דלמר מודה רבי שמעון לאחר עריפה:
צקופיץ. סכין גדול שכן דך עריפה:
מאחוריו. ממול ערפו דכתיב וערפתו:
צמגירס. ציג"א סכין שיט צה פגיונות הרצה:
צהנאס דמיו. אס השכירה יט לאחריס:
צהנאס גופו. כגון גיזה ועבודה:
מה פרייה מסרס. דללחר פסיונו דצרי הכל שרי צהנאס:
הוא הפסיד ממונו על כהן. שלא פדלו צשה וימננו לכהן:
לפיכך יופסד ממונו. יכפוהו צית דין לעורפו לאחר שלשים כדמפרש יט צפירקא^י ויחסר צהנאה:
הא מיפסד וקאי. דמחיים נמי אסור ומאי מפסדא ליה עריפה:
אלא לאו רצי שמעון. יט ולאחר עריפה מודה:
דצני וציני יט דמחיים יט נמי אסור צהנאה מני

יהודה. ואי בעית אימא ר' שמעון דשרי ליה בהנאה בין מחיים בין לאחר עריפה. ומאי יופסד ממונו דקאמר לאו לאוסרו בהנאה אלא לפחת מיתה קאמר דעכשיו כשערפו נפחתו דמיו הרבה ממה שהיה שוה כשהוא חי ויהיני יופסד ממונו. אבל מ"מ שרי בהנאה לאחר עריפה:
ואי בעית אימא ר' יהודה מאי יופסד ממונו דקאמר להפסידא דביני ביני כלומר בדבשה שווה דנקא היה יכול לפדות פטר חמור שוה סלע והיה מרויח ההוא דביני ביני מה שהחמור שוה יותר מן השה ולאחר פרייה יהא מרויח בהנאה ועכשיו כשעורפו הוא מפסידו:
איכא דמתני לה להא דרב נחמן אהא. כלומר דלא אמרה רב נחמן מימרא בעלמא וכן אמר רב נחמן אלא אהא אמרה רב נחמן המקדש בפטר חמור לאחר עריפה ודברי הכל דאפילו ר' שמעון מודה בהנאה ואינה מקודשת:
אי ר' שמעון תיקדשא בכוליה. פטר חמור דהא שוה ליה בהנאה:
ואי ר' יהודה תקדש בהך דביני ביני כלומר שיכולה לפדות חמור ששוה שקל בשש שוה דנקא והך דביני ביני תיקדש:
אמר רבה לעולם ר' יהודה ואמאי חני אינה מקודשת כגון שאינו שוה הפטר חמור אלא שקל וסבר לה ר' יהודה כו' יוסי בר יהודה דתניא תפדה בשש תפדה מיד אפילו קודם ל' תפדה כל שהוא כלומר אפילו בשש כל דהוא שאינו שוה אלא וזו:
ר' יוסי בר יהודה אמר אין פרייה פחותה משקל. ומפרש לקמן מ"ט. וכיון דאין פריה פחות משקל ופטר חמור אינו שוה אלא שקל ליכא דביני ביני ואינה מקודשת:
אמר מר תפדה וכו' פשיטא דלא כתיב ביה לא מבן חדש ולא כתיב דמים בשש:
איצטריך. לתנא למימר הואיל ואיתקש לבכור אדם דכתיב אך פדה תפדה את בכור האדם ואת בכור הבכמה הטטאה תפדה:
מה בכור אדם אחרי שלשים. דכתיב ופדיו מכן חדש תפדה וחמש שקלים הוי פדיונו:
כל ערכין. כל' כ' פדיון שאתה פודה:
ורבנן והוא כול ערכך יהיה בשקל

מסורת הש"ס

א) תוספתא משערין פ"ג ה"ח.
ב) קדושין ט. זו:
ג) פ"ק.
ד) ככל"ה (ה) (נערסין ד' ז:
ה) (דף ט:
ו) ד"ה ופטר חמור (י).
ז) (לקמן יג:
ח) כ"ה חז' פלג.
ט) דפי' כי דמאיח טעם צ"ק.

תורה אור השלם

1. וְכָל פֶּטֶר חָמוֹר תִּפְדֶּה בִּשְׁהָ וְאִם לֹא תִפְדֶּה בִּשְׁהָ וְעִרְפוֹ בִּלְבָבוֹר אִדָּם בְּבָקָיָה תִּפְדֶּה:
שמות יג יג
2. וְהוֹדִירוּ זָקֵנֵי הָעִיר וְהָיָה אֵת הָעֵגְלָה אֶל בֵּית אֵתָן אֲשֶׁר לֹא יַעֲבֹד בּוֹ וְלֹא יִזְרַע וְעִרְפוֹ שָׁם וְעַל הָעֵגְלָה בְּנִחֹל:
דברים כא ד

3. וּפֶטֶר חָמוֹר תִּפְדֶּה בִּשְׁהָ וְאִם לֹא תִפְדֶּה וְעִרְפוֹ בִּלְבָבוֹר בְּבָקָיָה תִּפְדֶּה וְלֹא יִזְרָא פְּנֵי רִיבָם:
שמות לד כ
4. וְכָל עֶרְכָּךְ יִהְיֶה בִּשְׁקָל הָקֹדֶשׁ עֲשִׂירִים גֶּרָה יִהְיֶה וְיִקָּרֵא כֹךְ הַחֲשֵׁקֶל:
ויקרא כו כה

הנהגות הב"ח

א) (רש"י ד"ה הכל צמאי וכו' צהמה טמאה לעובד טכסיס:
ב) (ה"ה הואיל וכו' דחשיב עליה משום הך:
ג) ד"ה איסיציה רבא דריבה דלמר מודה ר"ש:
ד) ד"ה צצני וציני אע"ג דמחיים:
ה) ד"ה איתקש וכו' דכתיב אך פדה תפדה אס כצור:

לעזי רש"י

שיג"א [שיר"א]. משור.

רבינו גרשום (המשך)

בהנאה אוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחר הוא הלכך לא מטמא טומאת אוכלין:
איתיביה אביי לרבא לא רצה לפדותו עורפו בקופיץ מאחוריו בערפו:
אימא כלומר תריץ לברייתא הכי ואימא וקוברו:
ומחיים של פטר חמור אסור בהנאה ור' שמעון מתיר.
אבל לאחר עריפה מודה דאסור כדאמינא:
והא מרסיפא מחיים כו'.
ואסור בגיזה ועבודה ויהיני מחיים:
אין רישא וסיפא מחיים ורישא דקתני ואסור בהנאת בהנאת דמיו קאמר אדם מכרו או שכוו דמיו אסורין וסיפא דאמר אסור בגיזה ועבודה דהנאת גופו:
ועצריכי למיחתי תרתייהו דאי נתנא ג' ולעולם לאחר עריפה מודה ר' שמעון דאסור כדריבה:
מה פרייה מתרת. לפטר חמור בהנאה אף עריפה נמי מתרת בהנאה ולשיתורי לאחר עריפה אפילו לר' יהודה קמ"ל דלא:
הוא הפסיד ממונו של כהן. שלא רצה ליתן לו שוה בפדיונו מה שיכולה להמקום לפיכך יופסד ממונו שיערפטו ולא יהנה ממנו:
מני. הא אילימא לר' יהודה מפסד וקאי דאפילו מחיים אסר ליה בהנאה קודם פרייה:
אלא לאו ר' שמעון היא. אלמא דקסבר דלאחר עריפה אסור בהנאה לא לעולם מהא ליכא למשמע מיניה. ואפילו הכי הוה דתני לוי יכלת לתרוצי איבעית תימא ר' שמעון ואי בעית תימא ר'

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְאִם יָגַל יִגְאֹל אֶת הַשְּׂדֵה
הַמִּקְדָּשׁ אֹתוֹ הִסְפָּה הַמִּשְׁכָּה
בְּסֶפֶד עָרְכָה עָלָיו וְקָם לוֹ:
וַיִּקְרָא כֹּזֵיט
2. כִּי יִתֵּן אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ בְּסֶפֶד
אוֹ בְּלִים לְשֹׁמֵר וְגַבַּת מִבֵּית
הָאִישׁ אִם יִמְצָא הַגֶּבַע יִשְׁלַם
שָׂנִיָּם: שְׁמוֹת כֹּזֵיט

הגהות הב"ח

(ח) גב' או דלמא כיון דקני נהר
 דבבני וציו: (צ) שם דקא
 מופרש וקאי: (כ) רש"י ד"ה
 צהשג וכו' וליא לית ליה גמזי
 שוה: (ד) ד"ה ממנא וכו' ולא
 ממזי לזבוי ליה האי פודה כלל
 ומצינת כהן נמחק: (פ) ד"ה או
 דלמא וכו' צשה כל שהרא
 אע"ג דטלויה: (ק) ד"ה ואע"פ
 וציו בר רשות: (ר) ד"ה
 וכו' שלו וכו' אחר כהן אחר ד"ה
 גמי:

גליון הש"ס

גמ' לא יהא חמור מן ההקדש.
ע' טורי אבן מגילה כג ע"ב ד"ה
אדם מי קדיש:

מוסף רש"י

פריק ליה בשילקי בשיו.
שעומ עשנים שום דמי הממור
לכלה (לעיל טו.) ותו לא אי מידי.
אין ליה לאשוי מדי (ערוכי קא)
אין לזון אמר דבר זה (סוכה לו.)
אין להשיב על קר ל' יבמות למ.
קדושי (כא) אין להקטום עץ דבר
עץ (כד. טו.) ליה לאשוי מדי
(סנהדרין לו.) אין להקטום דבר
זה (שם טו.) הלקוח. לקח עשרה
עלמא שא' מתשרו מן השוק (בב.
קכ.) עשרה שיין. לאפקועי
אסורייהו למשיי לכו בעצדה
(בב. טו.)

רבינו גרשום

[illegible]

אויקימנ אפי' בפטרווא בר דנקא
צצמו פדוא דנקא היי פדוי: א
אחויינא: אלא ל' שמעון. דלא
שמעון רבינא קשי ליה היכי מצי
דחנן ופטרי חמור תפדה בשא מ
שמעון: אלא אפי' תימא ר' יהוד
בככל דר אפי' נמי. והא דנקא
ללא במידי אחרינא. אלא בכל ד
אלא דנקא יכול לפדויה דבאחי
של בעליי היה ולא של פודה:

הלוקח עובר חמורו

אומר ערכי עלי ואין לו כדי ערך חמיב ציה
שר תשיג יד הנודר יעריכנו הכהן וכמיב צתריה
דאי נמי לית ליה שוה שקל לא יעריכנו הכהן
ה דדברי חכמים. דפדיונו צשה כל דהו: פטורוא.

ההשג יד כתיב אמר
חכמים וכמה אמר רב
דנקא אמר רבא אף
וקמן פשיטא מהו דת
פטרוא לא קמ"ל רב
פטר חמור שדריה ל
ליה כמה בעינא למי
אמרו יעין פה בסלע
רבוזא אמר רבא הלי

זוזי רגיל הכא ורני
 אהלכתא לא קשיא
 בעושה מעצמו אמר
 כמי שיש לו פטר חמ
 פודרו בשווי למאן א
 אמר הקפידה עליו
 שמעון רב אחא מתנ
 רבי יהודה ורבי שמ
 וסתם לן תנא כרבי י
 כרבי שמעון אלא אפי
 יהא חמור מן ההקדש
 להחמיר עליו אלא ל
 בריה דרב יוסף יפו
 אמר רב שיזבי אמר
 חמור של חבירו פד
 פדיונו ה לפודה או
 אליבא דר"ש לא תיב
 בהנאה ממונא דבעלי
 דרבי יהודה דאמר
 מדמי ליה ורחמנא א
 או דלמא כיון ה דקנ
 דמי להקדש אר"נ ח
 רמין ליה צריג:
 ותן צד דנקא לא
 האמר. בשמעון
 ה תורה עליו צשה
 בשווי לא קאמרין
 דלסקא יו דמתן
 ארביינא קשיא ליה.
 אמר רביש לקיש
 מא לן דרבי יהודה
 יבי יהודה בעירובין
 ה (דף מו:) וסתם
 כרבי יהודה דלסר
 דקמני [ע]. מפרש
 סבוריה ואם אפרש
 חמור מן הקדש.
 יו: להחמיר עליו.
 צשה: אלא לסקל
 צשה יכול לפדומו
 עשבים שלוקות:
 ולא מצי (ה) כהן
 ודיוניו פדוי לבעלים
 לן קרן הצבי: וסתם
 המקדש יגאל
 מי ששית הספק
 או דלמא כיון דקני.

עבדים להלוי דביר
 ו בשה (א) אע"ג
 כל זמן שלא פדאו
 הוא: ואע"פ אין
 שאלו ש אין לו
 שאלו ש לאחזקו
 כאלו הוא השמא
 האלו אמר רחמנא.
 יצית הקדש לזין
 ש: אי אהי יכול
 וי אס נתנו שראל
 ננס להתעשר לא
 שראל ואפילו חור
 לא הכהן נתנו לו
 ופנ פטרי חמורס.
 חור חמורות וילדו
 פריש עליהן עשרה
 יסוריהו ומעשרן
 חולין וכן שלו
 ס הוא חורכו דין
 : ואזו אצי אמו
 עז דלו חייבין
 שראל חולדו:
 יס שין לאפקועי
 שלו. דמאי
 ידשו לעשות מהן

(ט) דלכהן המורים היה צריך להפריש עליהן
הוא ואין צריך לחזור אחר כהן (י) הכי

[illegible]

פרק ראשון בכורות

אמר רבא אף אנן נמי תנינא גדול וקטן. יש ספרים דגרסי
תנינא וקושיא היא זו: **והלכתא** ברניא. צבא לימלך
מוקמי ליה שמורים לפדותו כשה שיה זוזים י"י רגיל הכא ^א אכל
בעלמנו אפילו כפטורא צבא דנקא ואם אין לו שיה לפדותו י"י פודה
צביו ואפי' בשלקי וכד פריק ליה
מבדק על פדיון פטר חמור ולא צשעת
נמינה לכהן למענינה לאפרישה
ברשותיה דבן קאי כדלמך לקמן
בשמעתין (:) ^{י"א} ושה בין מבדשים בין
מעזים בין זכר בין נקבה בין גדול
בין קטן ^א כדתנן במתניתין:
^א **הפודה פטר חמור של חבירו**
פרדיו פדיו. לא דמי לתורם משלו על
חבירו דלביעיא לן פרק אין בין המודר
(מדמי דף לו:) אם לריק דעת דהתם
מתיב גס אתם לרבות שלוחכם וצעינן
כתיב אתם לעמכם אתם שלוחכם לעמכם
אכל הכא לא כתיב צעלים ילא:
וגונב מבית האיש ולא מבית הקדש.

ואינן לו שם לפדור

וימא רבוי יהודה הא
 רה בשהא אלא לרבי
 הכי רבינא קשיא ליה
 הן הלכה כרבי יהודה
 ואת אמרת הלכה
 כרבי יהודה * ולא
 לא אמרה תורה בשה
 קל עליה רב * ג נחמן
 ליה בשילקי בשויו
 ב הונא ההפודה פטר
 פדוי איבעיא להו
 למא יפדיונו לבעלים
 כך כיון דאמר מותר
 הוא כי תיבעי אליבא
 סור בהנאה להקדש
 ונתן * הכסף וקם לו
 הו (6) בביני וביני לא
 יהוגוב פטר חמור של
 ל לבעלים ואע"פ שאין
 ככאן מגי אילימא ר"ש
 פשיטא רבי יהודה ואי
 ג * גוגוב מבית האיש
 ית הקדש * ותו לא
 ואחת שלא ביכרה
 נכנס לדיר התעשר
 בבא ליד כהן שהרי
 לא יתקדש חמור

וימא רבוי יהודה הא
 רה בשהא אלא לרבי
 הכי רבינא קשיא ליה
 הן הלכה כרבי יהודה
 ואת אמרת הלכה
 כרבי יהודה * ולא
 לא אמרה תורה בשה
 קל עליה רב * ג נחמן
 ליה בשילקי בשויו
 ב הונא ההפודה פטר
 פדוי איבעיא להו
 למא יפדיונו לבעלים
 כך כיון דאמר מותר
 הוא כי תיבעי אליבא
 סור בהנאה להקדש
 ונתן * הכסף וקם לו
 הו (6) בביני וביני לא
 יהוגוב פטר חמור של
 ל לבעלים ואע"פ שאין
 ככאן מגי אילימא ר"ש
 פשיטא רבי יהודה ואי
 ג * גוגוב מבית האיש
 ית הקדש * ותו לא
 ואחת שלא ביכרה
 נכנס לדיר התעשר
 בבא ליד כהן שהרי
 לא יתקדש חמור

בִּישְׂרָאֵל שֶׁהָיוּ לוֹ עֶשְׂרֵה סֶפֶק פִּטְרֵי חֲמוּרִים בְּתוֹךְ
שֶׁרָשָׁה שִׁיין וּמַעֲשֶׂרָהן וְהֵן שְׁלוֹ מִסִּיעֵי לִיָּה לְרִנָּה דָאִמֵּר רַב
ה' יִשְׂרָאֵל שֶׁהָיוּ לוֹ עֶשְׂרֵה סֶפֶק פִּטְרֵי חֲמוּרִים מִפְּרִישׁ
זֶרֶן וְהֵן שְׁלוֹ וְאִמֵּר רַב נַחֲמָן אָמַר רַבָּה בַּר אֲבוּהִי יִשְׂרָאֵל
חֲמוּרִים וְדָאִין בְּתוֹךְ בִּיתוֹ שֶׁנִּפְּלוּ מִבֵּית אָבִי אִמּוֹ כֵּהֵן
פָּלוּ לוֹ מִבֵּית אָבִי אִמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִפְּרִישׁ עֲלֵיהֶן עֶשְׂרֵה
וְאִמֵּר רַב נַחֲמָן אָמַר רַבָּה בַּר אֲבוּהִי יִשְׂרָאֵל שֶׁהָיוּ לוֹ
בִּיתוֹ שֶׁנִּפְּלוּ מִבֵּית אָבִי אִמּוֹ כֵּהֵן וְאוֹתוֹ אָבִי אִמּוֹ כֵּהֵן
מִי יִשְׂרָאֵל מַעֲשֶׂרָהן וְהֵן שְׁלוֹ וְצִדְרִיכָא דְאִי אֲשִׁמּוּעִינָן
מִפְּרִישׁ וְקָאִי אֲבָל הֵכָא ^ט מִתְּנֻת ^ט שְׁלֹא הוֹרְמוּ כְּמִי
מֵאֵל לֹא וְאִי אֲשִׁמּוּעִינָן הֵכָא דִּאֲפֻשֶׁר לַעֲשׂוּרֵי מִינִיָּה
הֵתֵם כִּיּוֹן דְּשֶׁה מַעֲלָמָא בְּעִי אֲתוּוִי ^ט וּמִפְּרִישׁ וְקָאִי
רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַתָּן אָמַר רַבִּי הִנֵּנָא הַלּוֹקָה מִבָּלִים
מְמוֹרָחִין

והפקיע קדושה שחנה עליהן 33 בית ישראל רחשון ונוטע השין:
י עושה ישראל זה היורשו 77 מי שחורשו כהן השין:
ממורחין

והא דנקיט עשרי דברותא קאמר לן הולמר שיכבדן חזי כעשר בתי עזמן מפרשי עליה עשרה ונמי תאי בא ליד ישראל חזי שול הולמר ומומתת חזי באו לן ככלי ממונדי. עשיוני חזי משום דני ישראל חזי ועכשיו חזי שישראל חזי שול הולאי מומתא (ישראל) [כאן בואו לן חזי לכהן המעשרות וליה ויהמים חזי שול: וערבא למימריהו לתריהו. דאי אשמעין חזי קמיתא מורשא וקאי לומר חזי דלאא ממן עזמן חזי פדתי הפטר חמור לא במין חזא בשיין חזי כמא חזי מופרשינן שפדרישן אבי אומר חזי שול וירושל ישראל חזי ממנו משום חזי חזי שול: אבל כהן. חזי כל מפרש עשה אביא מנותא ומעשרות שול הורמו (שזורימ) כמי כשל (הורמו) מייני חזי ששוי לעשויהו ומלביניהו לכהן קמי עשיוני חזי שול: ואי אשמעין חזי. כשל ממש חזי כשל ממש חזי מיהו ויהי ויהי דמי כאלוי חזי מפרשינן משעה שנמורו והא מרח משמורין מצדדיו וירוש השכלים חזי חזי חזי לכוזר המעשרות והדמיס חזי אלא התם בפיטרי מפורשי חזי דרשה בעלמא עשה אתחיי וביה יכול לפדותן לא אמרינן דהם חזיין כמפרשינן ויימיני דרשה שול חזי אלא השתא חזי

יב

נ א ב ג ד מ"י פ"ג מהלכות
זכורים הלכה יא יב סמג עשין
קמה קמו טוש"ע י"ד ס"י שכל
סעיף ה:
נא ה ו מ"י שם הלכה יג טוש"ע
ס"ח ס"ח

גב ז מי" פ"ב מהלכות גניזה
 הלכה ג:
גב ח מי" שם הלכה א:
גב ט מי" פ"ו מהלכות צבורות
 הלכה י:

גו ב מיי' שם הלכה כד:
הלכה כג:
גה י מיי' פי"ג מהלכות צבורים

מכון ספרות

16. פאברויזא, "ווייז פנים" מוספים (דפ)

שיטה מקובצת

[illegible]

יבינו גרשום (המשך)

[illegible]

מרה מלאכתו למעשר: מעשר.
הדמים שיכול למוכרן התרומות
אי מעשרו והן שלו משום דא
שינוי מעשרו עיניהן כאלו היו
בלים ממורחין עיהן דמניה וביה
זכות כהן אלא אימא השתא צריך
לשלו משום דאפשר לעשוניה
דזות מאבי אמו כהן הלכך מעשר
לה ולפרות כל חד וחד ולא מיניה
לאפורשינהו ולמהיבניהו לכהן

מסורת הש"ס

(א) יומא מט: ע"ש ב"ק ע"ח.
(ב) שנתנו יז כתיב מתיב ובר נז (ג) [נולדו ע"ד: ד] ונבקר[שנה].
(ד) כתיב ממתיב רבנן ג' שנה[א].
(ה) [מולדן לא: דנה מהא ב"ק ע"ג: (א) (אע"פ ה: וס"ג)] (ו) חיש: ז"ק.
(ז) ויקרא[בבן: ט] דיוקא: ז"ק.
(ח) ככללא: ז"ק.
(ט) ונעיל ט"ז: (א) [לאוהו סוגיא: ז"ק. (ח) ז"א ליה, (ז) ז"א דר"מ אדר"מ: (ט) ונמנחו ס"ז: (ט) בירושלמי כ' ואין קנין פלגינ' לעשימי דלל'. ז"ק.
(פ) שהול' ז"ק. (פ) מפרשין: ז"ק.
(צ) ככללא ש' דלתינן אלף לטוילא: ז"ק.
(ד) ז"א מ' מקדש: ז"ק.
(ה) הלא עבדי' כ"י ופ' כל"ב: ז"ק.
(ו) ונע"י היטב מוס' לקמן טו. ד"ה מה וכו'.

הנהגות הב"ח

(א) ויבטרו שור אי למעשר: (ב) רש"י ד"ה ולא וכו' בשנה: (ג) ד"ה טרפה בגזק עשמי: (ד) דאבן רבו מתיב עשמי: (ה) ד"ה ככללא עמי פרקין:

מוסף רש"י

אין פודין. עטר חמור, לא בעגל ולא בחיה. דלא כמיב (וימא טס). לא בשחוטא. כשה שחוט ללא ש' קרינא כה (ב"ב טח). ולא בכללאים. מעני מיני בהמות (ט"ז): א"ו: דעו ויחל ואפי"ו דמשני לדידיה הוא ש' וימא טס. כבור. מכהנה וזיה (ב"ב טס) דמיס' וזביה (וימא טס) מזהו לפדות. פטר חמור, בבן פקיעה. כהה כן ט' (ז"ל כן ה') מי חמנא כבהנה ששחטה, ונפחת משחוי מקיעיטא ליה. דלי בשחוי קר"ל דלטי' בשקלי כדקדים כי יולד פרט ליואל דופן (טס). מאי אהני ליה. כבישחטא דהאי ממעט דכבשתי דיקולא' הוא וכי מתיב עגל טס וקעה קא מתיב (טס). פרט לכלאים. מן העו ומין הכשג (נדח טס). מן רחל וזמין פספול בקריקן (ומריבא דלא דריש ל' (וחזין) (נדח). פרט לגרמה. ע' שוליה ממיס' כמותא וזנה דומה לחל' (טס) דלתי דומה ל' לזיבי ולא אלתמ, שגא חליל ונחל דומה עג' (ב"ב ק"ז): א"ו: אפיו ואחז מן העו והוא כשג (נדח טס). א"א כבור שור כר'. מומלי' למיכתא אן שור כשג ועי', דהא עיניש כבור מקיעשטני' דמתיב לעיל דומה כל פטר חמ' וגו' וקנין כטוילא כנהר, ש"מ ע' שילא הכיב' נטילא ולא יסא דומה לאחר (על"מ ח).

שיטה מקובצת

אן אין הכהן רשאי לקיימו אלא רשאי לעורפו עד שיפריש שה תחתיו דנחשוהו כהנים וכו' אין לכתן בגזק פטר של ישראל שום חזקה ליה ייחודה דאסור בהנאה ולרשי שעורב כל שעה שאכר כד פורחה ככו ישראל. חזיס חיצוניות: אן או עד פטר לגרמה. ואי' תיסקר ליה דהיה מומא כדמשמע לעיל וי"ל דאצטרך לתפורה וצ"ל דהיהיה על בעלת מום קבוע ואי' ל"ל קרא תיפוק ליה ודילך בקדשים כבור מניש' דתחת תחת יוש דומר אצטרך חיבא דמקדשן סימניו דומה לאסור דאז חמיבי כבורה ואי' ולשתוק מאו למכורה וצ"ל למשעתי וישעתי ליה מתחת תחת כבורו וכבור יעדינן מכיש גומטה או מכניו אב דרבא וי"ל דאי לא הוה כתיב אלא חד או הורא דארתא לרבות

גרמה כמו או כדכתיב בני טעיהה ומכירה (דהוה משמע) (כדמשמע) ב' מרובה (דף טז) ואי' ולשתוק מתרי או דכתיבי ומשור וכשב ועז מפסטינן כלאים גרמה תחת תחת דכבור וי"ל דאצטרך חד או למעט גרמה אף מקצת סימניו דומה לאסור דמרבין גמר כבי ובמראצטרך למכתב מיהא חד או אצטרך למכתב אידיך דלא נדרשו או לרבות כדמשמע בפרק מרובה ואי' ולשתוק מכבור שור וכשב ומשעתינן וזמנה לא קריש מעי' דתחת תחת מקדשים וי"ל כיון דאצטרך למכתב אן לרבות מקצת סימניו דומה לאסור כתב גמר כבור שור וכשב דאך לחודיה לא מצי' למכתב. חזיס' חיצוניות: ט' אי לכבור אין כבור וכו' וכבורו שור ותו לא איכתפ' לן אי הוי כלאים או לא ותימה להר"ם (אף) דבפרק מרובה משמע דפשוט הוא למעט גרמה מכבור דקאמר אי לכבור תחת תחת יליף מקדשים אי נמי גרמה ממעט ליה כלאים מיבעיא לכי"נ לפרש דאך כבור אמר דחמנא ואי"כ פשוט לו למעט גרמה כבור ככלאים והיךא תלי גרמה ככלאים דקאמר שהוא ככלאים. חזיס' חיצוניות: אן דאסורי בגיזה ועבורה. הילכן אין פודין או דלמא כיון דלא אלים קדושת פטר חמור למיתפס פדיונו שיהיה פדיונו אסור בהנאה הוא דחייבת חמנה למפריקא אפקועי' לאיסורא בעלמא הוא כדי להחרי פטטר חמור בהנאה וק"ל שיהיה קדושתו חלה על פדיונו הכי נמי ואין איסור חל על איסור פסולי המוקדשין) אין כאן איסור חל על איסור פודין בהמתא פסולי המוקדשין ואל הפיס פדיונו וכו': (אן) אלא כשהאדור נטלה וצ"ל חזיב ותור דמחברי דמסור מטעם לקוח אפי' לפי' דית ועוד מאי דקאמר שיהיה לוקח מן העובר כוכבים או קרי ליה חיוב על הפטור או הפטור על החיוב וכו': ו אן שייך אלא אחר מירוח וההיא דפרק השוכר את הפועלים דדריש כנפשי שבק' מה נפשי אתה אוכל ופטור אין פועל אוכל ופטור מוקי לה בהנאה הנעמדת בגינה ונפח נטלה לחצו או לבית ובעל הבית עיניו בהנאה ולוקח עיניו במקומו ופרך' ולוקח מדאורייתא מי חייבוב והנתיב וכו' ומאי קשיא הא קריס מירוח מירי דאך קני לה בעודה מחובות תלוקה וקריס מירוח איירי דהא אין פועל אוכל דברכ שגגמרמה מלאכתו למעשר כרתנן התם והירביס' מפרש איפסא מר"ח תלמוד קודם מירוח שחל אלא כד נמנהר ביד מוכר דחד עליו חיוב מעשר וז' לא מיפטר בלתיקח וז' דרשמינן וז' ליישב כדפי' ויש לתמוה וכו': ון ר"א מתיר בכלאים וכו': אן אלמא דר"א פליג ע' ר' אליעזר בר פלוגיהה דר"י ומיהו נראה דדוקא קאמר דלא כר' יהושע אבל ר"א תינא דלרבי' יהושע דאסור ליה באכילה משה כשביס' לא אצטרך בנין אב דרבא דומר שאין פודין בו אבל לר"א דשרי באכילה איצטרך לה דרבא דומר שאין פודין דילפינן משה דפטא אפי' דלר"א שרי לפדות בשאר כלאים מפני שהוא שח לא יפליא ליה משה דפטא אלא מרבית' ליה מתפרה תרתי' ה"מ ככלאים וכו'לו טהור אבל ככלאים י' הכא שנוהל מן הטהור ועבורו מן הטמא אפי"ג דשרי באכילה לייפני' משה דפטא ואל מרבית' ליה מתפרה ולדעין פסא אפי' חזי כולו דומה אלא לגמרי לא הוה מתכשר דכלאים גמור הוא וזה שנוהל מן הטהור (ועיברין ודעין מן הטמא) ככלאים דכבש ועז. כי"מ בתוס' כ"י:

הלוקח עובר חמורו

מתני' **לא צהיה**. **צבי ואיל:** **ולא בשחוטא**. **ואפי' (א) שה שחוט:**

טריפה. (א) שנמתכו רגליה מן הארכובה ולמעלה: **כלאים**. מייש

הבא על הרחל: **כיו**. ספק היה ספק צהמה: **מפני שהוא שח**.

דבין רחל וצין (א) עז קרויין **שה:** **נחנו לנפן**. הפטר חמור (ח): **גב' לנפן**. **לנפן**. **בספק:** **לנל השמות**. **שנמשנתנו**. הפסק אינו בל' עגל וזיה

דכתיב (שמות יב) **שה מן הכבשים ומן העזים ולא שחוט דבעינן** **שחטה לשם פסח** **וכלאים נמי לא דכלאים** **אין קריבין לגבי אפי' מוצת כדקמיה לקמן שור וכשב פרט לכלאים:** **זן פקועה**. **שנמלא חי צהמהה שחטה:** **פלוגתא דר"מ ורבנן צפ' צהמה המקשה (חולין דף עז): דדיקולא**. **קלחת**. **כלומר כשחטה דמי ואין פודין** **שחוטא:** **או דלמא כו'**. וכל הנך אין פודין **דלמך צמתינתיין** **אלא בשחין קלמרינן דלי בשחין אפי' בשלגן שרי:** **זן פקועה** **פסול לפסח** **דלינו קרב למזבח** **דתינא צפ' שני דשחיטת חולין (דף לז: כי יולד)** **פרט ליואל דופן: שה מאי אהני ליה**. ומסתברא למעוטי זן פקועה **דכשחוט דמי ולא שה הוא ותפדה מרבי' בעל מוס ונקעה וזן שתי שנים דשה יניחו:** **ככלאים**. **דמרי מיני הוא פרקין דקמני צמתינתיין** **ר"א ממיר ככלאים:** **פרה שילדה מין עז אין פודין**. **דעגל הוא:** **ככלאים (א) פרקיון**. **וכ"ש כגדמה ול"ל למיתנייה:** **היא גופא אינורינא** **ליה**. ולא משום (י) דוקיא

אתא: כלאים הוא. צמתייה. הא נדמה **הוא:** **למא' קלמך דשוויה רבנן לגדמה כי כלאים:** **אי לקדשים**. **אלא יקרב לגבי מוצת ל"ל למתלייה לגדמה ככלאים כי היכי דפשיטא לן ככלאים פשיטא לן כגדמה:** **אי כגדמה**. **אי לשמועיה' דלא קדוש כצבורה (ככלאים פשיטא דאך צבור שור כתיב וצהדיא אימעוט:** **אי' למעט ממעשר דכי היכי דכלאים לא מעשרין אף נדמה לא:** **פשיטא דמורווייה מחד קרל נפקי תחת תחת מתיב הלא תחת השכנ' (ויקרא כז) וכתיב נקדשים תחת אמו (שם כז) מה התם נדמה וכלאים לא כדממעטינן לעיל אף מעשר כלאים נדמה לא:** **לפטר חמור**. **דלא פרקין ציה פטור חמור כי כלאים:** **מקלס סימניו**. **דלמנו: העצרה העצרה**. **כתיב הכא (שם כז) יעבור תחת רכסו וכתיב כצבור (שמות יג) והעצרת פטר חמור חז' כצבורה מיצ' כדלמאךן ואס' יש צו מקלס סימניו חייב דדין נעשר נמי ליהוי חייב: קמ"ג דדין כלאים אית ליה דמתת תחת גמר מקדשים כי היכי דלמוצח לא קרב כדלמך צריש פירקין (דף ג:) מוס קצוע הוא ליסחט עליו צמעשר נמי לא קדוש: **פסולי המוקדשין**. **שנפדו ויואלין לחולין: כיון דלמרי' פטר חמור מותר בהנאה קודם פדיון חולין הוא הפטר חמור ויכול לפדותו צה דליכא למימר איסור חל על איסור: אין איסור**. **פטר חמור חל על איסור דכמתת פסולי המוקדשין אית צה קדושה אפי' לאחר פדיון דאסירי בגיזה ועבודה ז:** **דלא תפיס פדיונו**. שהשה הניתן מחמיו אין צו משום קדושה: **צבי ואיל** **כתיב בפסולי המוקדשין דכתיב (דברים יב) רק ככל אות נפשיך וגו' ובפסולי המוקדשין מדבר נפסרי ראה יע טו]:****

פרק ראשון בכורות יב.

הוא מעורב צרוב א' אלא כשהאחד נוטה לצד חיוב או לצד פטור יותר מחיורו קרי ליה חיוב על פטור ועוד דכי משני קסבר אין קנין אצמך דקנה מן הממורה מן העוצד כוכבים דרוב עמי הארץ מעשרים הן אלא שייך אלא אחר מירוח ואין לתמוה א' לאחר סוגיא דמנחות מנא א' לן להש"ס דפליגי צמירות העוצד כוכבים פטור דלמא ציש קנין ואין קנין פלגינ' וי"ל א"כ קשה דר"מ א' דמדקלמך ר"מ א' תורמין משל כל על של כל א"כ קסבר אין קנין ואפי' דע"א (דף כה). דלמרי' יש קנין גבי אין משכירין להם עדות משום דמפקע להו ממעשר והא דמוקי א' ירושלמי ציש קנין ואין קנין לעטס דלא מפרש טעמא דמתינתין דע"א משום הפקעת מעשר ועוד יש לדקדק מרבי יהודה דלמך צמנחות (דף טו: תורמין משל כל על של כל ופ' א' המקנל צ"מ דף קה). קסבר י' קנין לפירות צ"מ צהדיא דהמקנל שדה אצותיו מן העוצד כוכבים והיא דע"א יש א' לפרש הפקעה צע"א: **רבי אַליעזר** **מתיר בבכאים**. **ר' אלעזר גרסינן** **ולא גרסינן רבי אליעזר וכן מוכח צמירוב (צ"ח דף עח).** **דלמך ר' אלעזר א' דממיר ככלאים א' מפני שהוא שח דלתינן אלא להוליא כלאים למאי הלכתא ומשני לטומא שנולה מן הטהור ועיבורו מן הטמא ודלא כר' יהושע דאי כר' יהושע כדשים ושה עזיס נפקא וכל שכן דלא כר' אליעזר דשרי לעיל צפירקין א' אלמא דרבי אליעזר פליג על רבי אלעזר ור' אליעזר צר פלוגמיה דרבי יהושע: קא משמע א' תחת תחת א' משילטינן גמר. וי"ל למא ל' כצבור עד שיהא שור שור וצבורו שור וילף העצרה העצרה ממעשר וי"ל משום דכתיב אך לחייב מקלס סימניו דומין לאמו לנך צריך למעט נדמה צהאי קרל דשמעע מינה אכנאי קאי אן וימייה להאז חמא דממעט לעיל נדמה מפטר חמור מרי ומני וגלי לן כקדושת דמיס ויה' לא לקדושת הגוף לפי טעם או לא הוה מלי' למרשס מקלס סימניס מאל' ושמא נפקא ליה מקרל אחרינא: **מה צבי ואי' אין פודין וכו'.** **עוד יש דרשא צפ' שני (לקמן דף טו).** **מלצי ואיל דפטור להו ממתנות ואי לאו מיעוטא דקרל הוה שרי חלצו ופטור להו מאותו ואח זנו וא"ת א' היכי עדינן כל על דקדושת דמלך כל פסולי (לקמן דף ג.) אלמ דקדושת צבי ואיל כתיבי ומיימי כל חד למילמיה ולא דרשנין מנייניה הך דרשות כלל א':****

ודאי למעשר **תחת תחת מקדשים גמר** **אלא לפטר חמור לא לעולם למעשר ובגזן שיש בו מקצת סימניו מהו דתימא א' העברה העברה מבבור גמר קמ"ל תחת תחת מקדשים גמר איבעיא להו מהו לפדות בפסולי המוקדשין אליבא דר"ש לא תיבעי לך כיון דאמר מותר בהנאה חולין הוא כי תיבעי לך אליבא דרבי יהודה דאמר אסור בהנאה מאי כיון דאסור בהנאה אין איסור חל על איסור או דלמא כיון דלא תפיס דפדיונו אפקועי איסורא בעלמא הוא אמר רב מרי בריה דרב כהנא מי זומר מאי דכתיב בהו א' כצבי וכאיל מה צבי ואיל אין פודין אף פסולי המוקדשין אין פודין השתא דאתית להכי לר'.**

לא תימא. דעו מעליא הוא ופודין בו אלא זיל בתר אימייה ועגל הוא ולא איירי בגומה אלא בהאי גופא: אי זה כלאים רחל וכו' הכי תריץ ליה איזהו דומה לכלאים דאפי"ג דלאו כלאים הוא דשווייה רבנן לאיסוריה ככלאים היינו ודחי שילדה כמין עז דהאי לא כלאים הוא אלא גרמה ואפילו הכי אסור ככלאים: ולמאי. קאמר דאסור ככלאים אי לקדשים ולבזים מאי קמ"ל דותי רבה גומה מקדשים דתניא שור או כשב וכו': ואי משום למעוטי גרמה מכבור אלא נמי מקרא דכתיב אן כבור שור עד שיהא שור ויכבורו שור פרט לגדמה: ואי למעוטי ממעשר תחת תחת תחת מקדשים גמר כתיב במעשר כל אשר יעבור תחת השבט וכתיב בקדשים תחת אמו מה התם פרט לגרמה אף במעשר נמי אלא לאו לפטר חמור איצטרך לאשמועינן דהא דתני רבה בר שמואל דאין פודין בגרמה ותפשוט מהכא: לא לעולם. לא תפשוט ולמעשר איצטרך למעוטי ובגזן דיש בו מקצת סימן דומים לאמו: מהו דתימא. העברה העברה מכבור גמר כתיב במעשר כל אשר יעבור תחת השבט וכתיב בגרמה והעברה כל פטר חזם מה גבי כבור אמרינן כי יש בו מקצת סימניו דומין לאמו חייב בכבורה אף במעשר נמי ומי דכי יש במקצת סימניו דילייביב חמור דאסור בהנאה [חל על איסור פסולי המוקדשים דאסור בגיזה ובעבודה הילכן אין פודין: אין דלמא. כיון דלא אלים קדושת מעשר: קמ"ל. דתי רבה בר שמואל דלא משום דתחת תחת מקדשים גמר: ואכתי לא ידיעין אן פודין אן לא פודין: פסולי המוקדשין. כגון בעל מוס שנפדו כיון דאמר פטר חמור מותר בהנאה קודם פרייה חולין הוא שמותר בהנאה כחולין. ופרקינן בהמה פסולי המוקדשין ריכין דמותר בהנאה אין כאן איסור חל על איסור דפסולי המוקדשין שי כאן איסור ציה ועבורה דאסור בפרק דלקמן תובא ולא גיזה בשל ואל חלב דהיינו עבודה חולב: אלא כי תיבעי לך אליבא דרבי יהודה וכו'. אין איסור פטר חמור דאסור בהנאה [חל על איסור פסולי המוקדשים דאסור בגיזה ובעבודה הילכן אין פודין: אין דלמא. כיון דלא אלים קדושת חמור למיתפס פדיונו שיהא אסור בהנאה. והאי דחייבא דחמנא למפריקא אפקועי אסורין בעלמא הכי כר' שיהא נותר שטר חמור בהנאה ולא שתהא חלה קדושתו על פדיונו. הכי נמי אין איסורו חלה כלל על איסורי פסולי המוקדשים ואין [כאן] איסור חל על איסור ופודין כבהמה פסולי המוקדשין: ומי זוסר מאי דכתיב בהו. כפסולי המוקדשין בשעריך ואכלנו טהמא והטהור יחיויו כצבי וכאיל והאי הטמא היינו בעל מום. מה צבי ואיל אין פודין בו כרתנן אין פודין לא בחיה: השתא דאתית להכי

לר'

לא תימא. דעו מעליא הוא ופודין בו אלא זיל בתר אימייה ועגל הוא ולא איירי בגומה אלא בהאי גופא: אי זה כלאים רחל וכו' הכי תריץ ליה איזהו דומה לכלאים דאפי"ג דלאו כלאים הוא דשווייה רבנן לאיסוריה ככלאים היינו ודחי שילדה כמין עז דהאי לא כלאים הוא אלא גרמה ואפילו הכי אסור ככלאים: ולמאי. קאמר דאסור ככלאים אי לקדשים ולבזים מאי קמ"ל דותי רבה גומה מקדשים דתניא שור או כשב וכו': ואי משום למעוטי גרמה מכבור אלא נמי מקרא דכתיב אן כבור שור עד שיהא שור ויכבורו שור פרט לגדמה: ואי למעוטי ממעשר תחת תחת תחת מקדשים גמר כתיב במעשר כל אשר יעבור תחת השבט וכתיב בקדשים תחת אמו מה התם פרט לגרמה אף במעשר נמי אלא לאו לפטר חמור איצטרך לאשמועינן דהא דתני רבה בר שמואל דאין פודין בגרמה ותפשוט מהכא: לא לעולם. לא תפשוט ולמעשר איצטרך למעוטי ובגזן דיש בו מקצת סימן דומים לאמו: מהו דתימא. העברה העברה מכבור גמר כתיב במעשר כל אשר יעבור תחת השבט וכתיב בגרמה והעברה כל פטר חזם מה גבי כבור אמרינן כי יש בו מקצת סימניו דומין לאמו חייב בכבורה אף במעשר נמי ומי דכי יש במקצת סימניו דילייביב חמור דאסור בהנאה [חל על איסור פסולי המוקדשים דאסור בגיזה ובעבודה הילכן אין פודין: אין דלמא. כיון דלא אלים קדושת חמור למיתפס פדיונו שיהא אסור בהנאה. והאי דחייבא דחמנא למפריקא אפקועי אסורין בעלמא הכי כר' שיהא נותר שטר חמור בהנאה ולא שתהא חלה קדושתו על פדיונו. הכי נמי אין איסורו חלה כלל על איסורי פסולי המוקדשים ואין [כאן] איסור חל על איסור ופודין כבהמה פסולי המוקדשין: ומי זוסר מאי דכתיב בהו. כפסולי המוקדשין בשעריך ואכלנו טהמא והטהור יחיויו כצבי וכאיל והאי הטמא היינו בעל מום. מה צבי ואיל אין פודין בו כרתנן אין פודין לא בחיה: השתא דאתית להכי

(א) אולי י"ל לא לעולם ר"ה ס"ה מן קמ"ט וכו'.

(ב) אולי י"ל לא לעולם ר"ה ס"ה מן קמ"ט וכו'.

(ג) אולי י"ל לא לעולם ר"ה ס"ה מן קמ"ט וכו'.

עין משפט ונר מצוה

א א מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ם סמך עשין קמה קמו **טושי"ע** ייד פ"י שכל סמי' צ' **ב** ב מיי פ"ה מהל' מאלכות אסורות הל' יד **טושי"ע** ייד פ"י יג סמי' צ' **ב** ב מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד עשין שכל סמי' ד' **ב** ב ד מיי ש' **טושי"ע** שם סמי' צ' **ג** **ג** מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד עשין שכל סמי' ד' **ב** ב ד מיי ש' **טושי"ע** שם סמי' צ' **ג** **ג** מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

ה ה מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

ו ו מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

ז ז מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

ח ח מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

ט ט מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

י י מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

יא יא מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

יב יב מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

יג יג מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

יד יד מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

טו טו מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

טז טז מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

יז יז מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

יח יח מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

יט יט מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

כ כ מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

כא כא מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

כב כב מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

כג כג מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

כד כד מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

כה כה מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

כו כו מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

כז כז מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

כח כח מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

כט כט מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

ל ל מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לא לא מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לב לב מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לג לג מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לד לד מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לה לה מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לו לו מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לז לז מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לח לח מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לט לט מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לא לא מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לב לב מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לג לג מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לד לד מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לה לה מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לו לו מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לז לז מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':

לח לח מיי פ"ב מהל' כסורים הל"ס ט' **טושי"ע** ייד פ"י שמו סמי' צ':